

[Yvonne Hørløv Andersen]

Jeg vil da også takke ministeren for hans positivitet. Det ser jo ud til, at meget af problemet bliver løst.

Hvis et par, der ikke sammen kan få et barn, inderligt ønsker sig dette, så bliver der ikke tøvet med at anvende alle til rådighed stående midler. Der foretages undersøgelser, der behandles operativt og medicinsk for at opfylde dette pars ønske om et fælles barn. Viser det sig så, at intet hjælper, så ønsker parret eventuelt at adoptere, og først ved fremsættelse af dette ønske bliver man fra myndighedernes side interesseret i, om de nu også er egnede som forældre. Dette forekommer ulogisk, og når kravene ydermere er så strenge, som tilfældet er med den nuværende lovgivning, så står det ikke rigtig i forhold til hinanden. Derfor hilser CD de to lovforslag velkommen.

Forslaget fra kristeligt folkepartis side er det mindst omfattende, og hvad angår aldersforskellen mellem adoptanten og barnet, så er det identisk med de radikales. Men der er en forskel med hensyn til adoptanternes medvirken ved behandlingen af den sag, der vedrører tildeling af netop deres barn. Dette punkt lægger centrum-demokraterne stor vægt på.

De radikales forslag er langt mere omfattende, idet det indebærer, at enlige kan adoptere efter reglerne fra før 1. november 1976, regler, der gjorde, at kun et meget lille antal med særlige kvalifikationer – hvad der nu ligger i de ord – kunne adoptere. Den mulighed mener vi også skal være til stede.

Kravet til samlivets varighed er nedsat til to år, og når der er nævnt samliv, så går jeg ud fra, at det også gælder ikke-samgifte. Antallet af børn er vi også enige i, idet vi mener, at det må bero på individuelt skøn hos den enkelte familie, hvad netop den familie kan bære af børn.

Endvidere kan der klages til justitsministeren, som også fører tilsyn med det nævn, der foreslås nedsat.

Som det fremgår af det, jeg har sagt, ser centrum-demokraterne gerne disse ændringer af loven gennemført og vil arbejde positivt i udvalget.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg ville egentlig have foretrukket, at vi havde afventet svar på det samlede retsud-

valgs henvendelse til adoptionsnævnet, før disse forslag var blevet fremsat. Nu har vi fået det svar, at vi får et møde med det, og det synes jeg er godt.

Jeg forstår udmærket, at der i 1976 blev lavet en stramning af adoptionsreglerne på baggrund af den ulykkelige sag fra Nordjylland. At der så er blevet strammet mere, end vi på alle områder synes er rimeligt, er en anden sag. Men det mest uheldige var nok, at der ikke blev lavet nogen som helst overgangsregler, hvilket har medført, at nogle adoptanter kom i klemme. Det er vel også det, som har affødt disse forslag, som, hvis de bliver vedtaget, som de ligger, igen vil give håb hos nogle, uro hos nogle, bekymring hos nogle og utilfredshed hos andre.

Jeg skal ikke gå ind i substansen med hensyn til de enkelte punkter, jeg skal bare sige, at nogle af tingene er jeg enig i, andre er jeg uenig i. Men jeg har lyst til at sige, at jeg har stor tiltro til, at adoptionsnævnet varetager barnets tarv, som for mig i dette spil er det vigtigste. Det er min overbevisning, at det mener formidlingsorganisationerne, som vi har hørt fra, også. Jeg tror, vi tjener denne sag bedst ved at afvente det bebudede møde og så ellers lave et meget grundigt udvalgsarbejde.

Der er to ting, jeg godt lige vil minde om. Det ene er, at de lande, vi adopterer fra, har også deres regler. Det andet er, at antallet af adoptanter er større end antallet af børn. Det må vi ikke glemme, for det er meget vigtigt i denne forbindelse.

Tove Jørgensen (DKP):

Os forekommer det ikke umiddelbart indlysende, at det er de rigtige forslag, der her er kommet. Vi må også fra DKPs side slå fast, at det vigtigste, vi skal tage hensyn til, det er barnets tarv. Når man taler om at hæve ansøgnernes alder, så skal man nok prøve at regne 15–20 år frem i tiden, når vi virkelig skal se konsekvenserne af det, vi gør.

Der ligger andre ting i forslagene, som vi meget gerne vil tage ind i de drøftelser, der for tiden foregår i retsudvalget, og som fortsat skal finde sted, ikke mindst på det møde, som ministeren arrangerer. Der forventer vi en dybtgående behandling af problemerne, og vi vil lade vores endelige stillingtagen til forslagene, både fra de radikale og fra kriste-